

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek

Poslovni broj: P-635/2023-30

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, po sutkinji toga suda Heleni Topić Vuković, u pravnoj stvari tužitelja Tomislava Ištvančića iz Osijeka, Mrežnička 10, OIB: 98715018549, zastupanog po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Mišević i Jarić d.o.o., odvjetnici u Osijeku, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 28. kolovoza 2026., u nazočnosti tužitelja i punomoćnika parničnih stranaka, te uz javnu objavu presude, 6. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba o valutnoj klauzuli vezanoj za CHF Ugovora o namjenskom kreditu br.: 3206498270/06 sklopljenog 14. travnja 2006.g. između tužitelja Tomislava Ištvančića iz Osijeka, Mrežnička 10, OIB 98715018549 kao korisnika kredita i tuženika Zagrebačke banke d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473 kao kreditora sadržana u čl. 7. Ugovora, a u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita u „kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja„.

II. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

„Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473, da tužitelju Tomislavu Ištvančiću iz Osijeka, Mrežnička 10, OIB 98715018549, isplati preplaćeni iznos s osnove ništetnosti odredbe kojom je ugovorena valutna klauzula vezana za CHF u iznosu od 9.948,44 EUR-a (devettisućadevestočetredesetosamerua-četrdesetčetiricenta) zajedno s pripadajućom zateznom kamatom tekućom na taj iznos od 01. listopada 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem

polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje sa svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku 15 dana.

Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473, da tužitelju Tomislavu Ištvaniju iz Osijeka, Mrežnička 10, OIB 98715018549, isplati na me razlike preplaćene glavnice kredita iznos od 4.170,53 EUR-a (četiritisučetosedamdeseteura-pedesettricenta) zajedno s pripadajućom zateznom kamatom tekućom na taj iznos od 01. listopada 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje sa svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku 15 dana.“

III. Svaka stranka snosi svoj trošak postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u tužbi naveo da je kao korisnik kredita 14. travnja 2006. sklopio Ugovor o namjenskom kreditu br.: 3206498270/06 s tuženikom, kao kreditorom, a u podružnici tuženika u Osijeku. Predmetnim ugovorom ugovorena je odredba kojom je ugovorena valutna klauzula koja je prema navodima tužitelja nepoštena i ništetna, te se pozivao na pravno shvaćanje utvrđeno presudom Visokog Trgovačkog suda RH od dana 14. lipnja 2018. posl. br. PŽ-6632/17, kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013. Kako je za vrijeme trajanja ovog ugovornog odnosa došlo do aprecijacije tečaja CHF u odnosu na HRK, naveo je, tako je uslijed navedenog došlo i do povećanja njegove novčane obveze u odnosu na početno ugovoreni anuitet, a što je posljedično, uzimajući u obzir činjenicu da je ugovorna odredba kojom je ugovorena valutna klauzula vezana uz švicarski franak utvrđena nepoštenom i ništetnom, dovelo i do neprikladnog stjecanja na strani tuženika, odnosno preplate u ovom ugovornom odnosu po navedenom osnovu. Tužitelj nadalje navodi da je s tuženikom sklopio 25. siječnja 2016. Dodatak Ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju - konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR br.:

3206498270/01, a kojim je Dodatkom u ovom kreditnom odnosu ugovorena promjena valutne klauzule iz CHF u EUR. Predmetnim Dodatkom, naveo je, nije riješeno pitanje ništetnosti ugovornih odredaba osnovnog Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i ugovorenoj valutnoj klauzuli vezanoj uz CHF. Nadalje, naveo da je odredbom čl. 118. ZZP/14, propisano da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, te da sukladno odredbi čl. 502. c. ZPP-a, svaka fizička osoba pa i on se može u posebnoj parnici pozivati na pravno utvrđenje iz presude kojim je prihvaćen tužbeni zahtjev iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava iz čl. 502.a. istog Zakona koji određuje pravo na podnošenje tužbe protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava. Uslijed nepoštene i ništetne ugovorne odredbe iz Ugovora o namjenskom kreditu br.: 3206498270/06 od 14. travnja 2006., te činjenice da je u međuvremenu od podizanja kredita došlo do aprecijacije tečaja CHF u odnosu na HRK, njegovi mjesečni anuiteti su od ugovorenog iznosa od 3.383,80kn porasli preko iznosa od 5.100,00kn pa je time tuženik temeljem takve ništetne ugovorne odredbe za tijeka ovog ugovornog odnosa do provođenja konverzije, bez ikakve pravne osnove, stekao iznos od najmanje 78.132,77kn, odnosno od najmanje 10.370,00 EUR-a. Nadalje, naveo je, uslijed nepoštenih i ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli vezanoj uz CHF i provedene konverzije kredita s danom 30. rujna 2015.g., odnosno utvrđenja nove glavnice kredita u EUR valuti, tuženik ga je dodatno oštetiio za najmanje 41.192,30kn, odnosno 5.476,16 EUR-a, a koji iznos predstavlja razliku između novo utvrđene glavnice kredita u EUR valuti na dan 30. rujna 2015. i glavnice kredita, kakva bi bila po početnom otplatnom planu kredita na datum provođenja konverzije, odnosno na dan 30. rujna 2015. Sukladno svemu navedenom, tužitelj je predložio sudu da donese presudu kojom će usvojiti tužbu i tužbeni zahtjev. Potraživao je i naknadu troškova parničnog postupka zajedno sa zateznom kamatom.

1.1. Tijekom postupka tužitelj je navodio da suprotno navodima tuženika, tužba sadrži određen zahtjev, kako u glavnoj, tako i sporednoj stvari. Nadalje, naveo je da u odnosu na prigovor tuženika da nije dokazao svoj status potrošača, navodi da prema odredbama ZZP/2007 njegovo svojstvo kao potrošača se kao takvo presumira i izvodi iz sljedeće definicije: „Da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti“. Ovo svojstvo, naveo je, proizlazi iz odredbe Ugovora kojom se određuje namjena kredita, a to je kupovina kuće, a iz čega je vidljivo da se ova vrst kredita odnosila na građanstvo, pa u tom smislu i na njega, u svojstvu fizičke osobe. Ukoliko tuženik tvrdi drugačije, naveo je, na njemu je teret dokaza. Tužitelj je nadalje isticao kako nikada do sada među strankama nije ni bilo sporno radi li se o potrošačkom ugovoru i odnosu ili ne, navodeći da je tuženiku tu činjenicu bio dužan i sam provjeriti prilikom sklapanja spornog Ugovora o kreditu, sve sukladno Odluci o klasifikaciji plasmana i potencijalnih obveza banaka. U odnosu na istaknuti prigovor zastare (u dijelu utvrđenja ništetnom odredbe o valutnoj klauzuli i zahtjeva za isplatu temeljem ovog utvrđenja) tužitelj se pozvao na stav Vrhovnog suda iz presude i rješenja Rev-2245/2107 od 20. ožujka 2018. i iz presude Rev: 3142/2018 od 19. ožujka 2019. Temeljem navedenog, istaknuo je, zastara prava potraživanja prema pojedinačnim tužbama za preplaćenu razliku zbog ništetne odredbe ugovora o kreditu kojom je

glavnica vezana za švicarski franak (valutna klauzula) nastupa protekom 5 godina od pravomoćnosti odluke PŽ- 6632/2017 od 14. lipnja 2018.g., dakle 14. lipnja 2023. Sklopljeni Dodatak Ugovora o kreditu, naveo je, nema značaj kakvim ga pridaje tuženik, niti njegovim sklapanjem prestaje njegovo pravo zahtijevati isplatu. Naveo je da je konverzija imala svrhu i učinak samo na promjenu valute kredita, a ne saniranje posljedica ništetnosti ugovornih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Tužitelj je isticao da provedenom konverzijom nije doveden u položaj kao da ništetnih odredaba njegovog ugovora nije bilo, a nije doveden jer u trenutku kada je učinjena konverzija valutna klauzula iz osnovnog ugovora o kreditu nije još bila pravomoćno utvrđena ništetnom pa su sve tečajne razlike koje su do tada nastale u odnosu na početni tečaj, a posljedično i kamate koje su obračunavale na takve visoke osnovice, ušle u izračun konverzije i obračun konvertirane glavnice. Činjenica prihvata ovakve konverzije, naveo je, ne znači, niti može značiti da se ovime odrekao svog prava na punu restituciju, jer bi takvo njegovo odricanje, kao potrošača, bilo ništetno i posljedično tomu bez učinka, s obzirom da je tako utvrđeno odredbom čl. 41. Zakona o zaštiti potrošača te konačno i bogatom praksom Suda EU. Nadalje, naveo je da ovom tužbom nije osporavao valjanost sporazuma o konverziji, odnosno sklopljenog Dodatka ugovora, nego da istom traži isplatu iznosa koji je tuženik stekao bez osnove, odnosno koji je on preplatio temeljem ništetnih odredaba ugovora o kreditu, a do dana 30. rujna 2015.g., odnosno provođenja konverzije. Glede prigovora tuženika o tijeku zatezne kamate na preplaćene iznose, tužitelj se pozivao na stav iznesen u odluci Vrhovnog suda RH Revd-1294/2021 od 12. listopada 2021., iz kojeg stava jasno proizlazi da se u slučaju, kada se odredbe utvrde nepoštenima, podrazumijeva nesavjesnost stjecatelja te su time otklonjene sve dvojbe oko toga od kojeg trenutka mu pripada pravo na zatezne kamate glede nezakonito utvrđene preplate, nezakonito obračunate i naplaćene veće glavnice i naplaćene naknade.

1.2. Nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, tužitelj je u podnesku od 13. ožujka 2026. specificirao tužbeni zahtjev. Na raspravi održanoj 28. kolovoza 2026., tužitelj je naveo da ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva uređenog podneskom od 13. ožujka 2026. u cijelosti, te svih navoda danih tijekom postupka. Tužbenim zahtjevom traži, u dijelu koji se odnosi na kondemnatorni zahtjev, razliku valutne klauzule u iznosu 9.448,94 EUR-a sa zateznim kamatama te razliku preplaćene glavnice kredita za iznos od 4.170,53 EUR-a, zatezne kamate na preplaćene iznose prebio je sa utvrđenom pretplatom sukladno nalazu vještaka. Sud je tužitelja na ročištu održanom 28. kolovoza 2026. obavijestio da je nakon njegovoga uređenja tužbenog zahtjeva donesena odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., te je tužitelj naveo da i dalje ostaje kod tužbenog zahtjeva od 13. ožujka 2026.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da je s tužiteljem sklopio Ugovor o namjenskom kreditu 3206498270/06 od 14. travnja 2006. kojim je tužitelju stavljen na raspolaganje kredit u iznosu kunske protuvrijednosti CHF 134.000. Prije svega, naveo je da ističe da potraživanje tužitelja nije postavljeno određeno, kako to nalaže odredba članka 186. ZPP-a, predlažući sudu da sukladno odredbi članka 109. st. 1. ZPP-a naloži tužitelju da svoju tužbu ispravi odnosno dopuni na način da određeno naznači iznos kojeg zahtijeva isplatu, kao i sve pojedinačne iznose i periode isplatu kojih tužbom zahtijeva, podredno da odbaci tužbu tužitelja. Opreza radi, naveo je, osporava tužbu i postavljene tužbene zahtjeve u cijelosti. Tuženik je isticao da tužitelj

nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, naveo je, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, navodeći da tužitelj činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predočio tijekom postupka, a da je svojstvo potrošača osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice. Nadalje, tuženik je istaknuo prigovor zastare, ističući da je eventualno potraživanje tužitelja po Ugovoru o kreditu u zastari, navodeći da se na zahtjev tužitelja za isplatu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok, imajući u vidu plaćanja koja je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu odredbe čl. 126. ZZP-a u svezi odredbe čl. 230. ZOO-a, dodajući da je predmetna tužba podnesena 9. lipnja 2023., slijedom čega je prošlo više od tri godine od plaćanja koja je tužitelj vršio, pa se ima smatrati kako je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari. Tuženik je naveo da je odlučna činjenica koju sud treba uzeti u obzir u ovom predmetu ta da su on i tužitelj dana 27. siječnja 2016. sklopili Dodatak Ugovoru o kreditu, kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR, sukladno odredbama ZIDZPK/15. Tim Dodatkom, naveo je, su izmijenili osnovni Ugovor o kreditu na način da je tužiteljev kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, odnosno položaj tužitelja je izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri tome ukazujući na odredbe čl. 19. b, 19. c i 19.d ZIDZPK/15, ističući da je zakonom bilo točno propisano na koji način se vršila konverzija kredita iz CHF u EUR. Osim toga, naveo je, da je tužitelju pravovremeno i u skladu s odredbama ZIDZPK/15 dostavio izračun konverzije kredita sa stanjem na dan 30. rujna 2015. u usporedni kredit s valutnom klauzulom u EUR utemeljen na novom otplatnom planu koji je zamijenio početno utvrđeni otplatni plan i koji je uzeo u obzir valutu kredita i tijek kamatnih stopa, kako za CHF kredit tako i za EUR kredit, pritom uzimajući u obzir cjelokupne iznose uplaćene radi namirenja početno utvrđenih obroka u CHF, ističući da je potpisivanju Dodatka prethodio prihvrat izračuna konverzije i to nakon primitka svih zakonom propisanih informacija, omogućavanja provjere tih informacija te potvrde kalkulatora od strane ovlaštenog revizora. Nadalje, tuženik je ukazivao i na pravno shvaćanje zauzeto na sedmoj sjednici građanskog odjela VSRH, a iz kojeg pravnog shvaćanja proizlazi da se potrošačima daje isključivo pravo na zatezne kamate na takozvanu preplatu iz konverzije, odnosno na preplatu koja je nastala kada se radio izračun konverzije sukladno kalkulatoru te kada se sukladno čl. 19.c. ZID ZPK simulirala otplata CHF kredita u EUR-ski kredit. Drugim riječima, naveo je, tužitelj kao potrošač niti po ovom pravnom shvaćanju nema pravo na preplaćene iznose s osnove možebitne ništetnosti odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF-u, već isključivo na zatezne kamate na preplatu iz konverzije, a kojem tužbenom zahtjevu, da je uopće postavljen u ovom postupku, osnova ne bi bila ništetnost već stjecanje bez osnove sukladno čl. 1111. i 1115. ZOO-a. Budući da tužitelj u ovom postupku ne potražuje zatezne kamate na preplatu iz konverzije, a niti je tijekom postupka na bilo koji način osporavao provedenu konverziju, naveo je, ovako postavljeni tužbeni zahtjev je u cijelosti neosnovan. Navedeno mišljenje, naveo je, Vrhovni sud potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015.

2.1. Tijekom postupka tuženik je navodio da ostaje kod odgovora na tužbu, svih prigovora i navoda te je naglasio kako tužitelj nema pravnu osnovu u ovoj pravnoj stvari budući se radi o konvertiranom kreditu. U odnosu na prijedlog tužitelja da se u

ovom postupku provede financijsko vještačenje, istaknuo je da se protivi takvom prijedlogu iz razloga što je trenutno sporna uopće osnovanost tužbenog zahtjeva tužitelja. Nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, tuženik je naveo da u odnosu na predmetni nalaz i mišljenje vještaka, istaknuo je da ne prigovara samom matematičkom izračun vještaka, međutim i dalje osporava osnovu potraživanja tužitelja i to iz razloga koje je iznio u dosadašnjem tijeku postupka. Nadalje, naveo je, da je prilikom izračuna preplate tužitelja potrebno uračunati i manje plaćene iznose.

3. Na ročištu za glavnu raspravu, koje je održano 28. kolovoza 2026., sud je upoznao sve prisutne da je VSRH donio novu odluku u vezi konvertiranih kredita, broj Rev-457/2025 od 27. svibnja 2026.

4. Radi utvrđenja spornih činjenica sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u cjelokupan spis i svu prilježeću dokumentaciju te je pročitao Ugovor o namjenskom kreditu (list spisa 6-13), Otplatnu tablica (list spisa 15-24), Dodatak Ugovoru o kreditu - konverzija (list spisa 25-31), Promet po kreditu/Specifikacija uplate (list spisa 32-44, 71-83), Otplatnu tablica (list spisa 141-150), Obavijest o izračunu efekata konverzije (list spisa 151), Specifikaciju uplate (list spisa 152-164), Nalaz i mišljenje vještaka (list spisa 165-203), očitovanje vještaka (list spisa 216), te je saslušao tužitelja i vještaka.

5. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja protiv tuženika za utvrđenjem da su nišetne odredbe ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula vezana za CHF, te ugovorena otplata u kunsjoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja, te zahtjev za isplatom iznosa od 9.948,44 EUR-a na ime preplaćenog iznosa s osnove nišetnosti odredbe kojom je ugovorena valutne klauzula vezane za CHF te iznos od 4.170,53 EUR-a na ime razlike preplaćene glavnice kredita.

7. Među parničnim strankama nije sporno da je tužitelj s tuženikom sklopio dana 14. travnja 2006. Ugovor o kreditu, broj: 3206498270/06. Nije sporno ni to da je kredit dana 25. siječnja 2016. s Dodatkom Ugovora o kreditu konvertiran iz valute CHF u valutu EUR-o. Nadalje, nije sporno da je tužitelj kao korisnik kredita 11. travnja 2006. s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj 3206498270/06 kojim je tužitelju odobren stambeni kredit za kupovinu kuće u iznosu od 134.000,00 CHF-a odnosno u protuvrijednosti od HRK po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate. Nadalje, nije sporno da se tužitelj obvezao tuženiku platiti kamatu po kamatnoj stopi 4,40%, promjenjivu, te da su ugovorne strane ugovorile promjenjivu kamatnu stopu i vezanu za određenu valutnu klauzulu, a da je ugovoren rok vraćanja 300 mjeseci. Kredit se otplaćuje u mjesečnim anuitetima. Promjena kamatnih stopa vrši se u skladu s odlukama. Nadalje, nije sporno da su tužitelj i tuženik sklopili Dodatak Ugovora o kreditu 25. siječnja 2016. kojim je kredit konvertiran, te da su stranke dodatkom ugovora o kreditu utvrdile da je tužitelju na dan konverzije 30. rujna 2015. preostala neotplaćena glavnica iznosila 465.139,87 HRK, te da iznos pretplate koji je priznat iznosi 25.116,33 HRK.

7.1. Navedene nesporne činjenice proizlaze iz predmetnog Ugovora o kreditu i Aneksa Ugovora o kreditu.

8. Među parničnim strankama je sporna osnova i visina tužbenog zahtjeva, jesu li ništetne odredbe ugovora o kreditu kojim je ugovorena valutna klauzula, kao i je li potraživanje tužitelja u zastari. Sporan je i pravni interes tužitelja, odnosno ima li isti pravni interes za vođenjem ovog postupka, s obzirom da je kredit konvertiran sa valute CHF na valutu EUR.

9. Nadalje, u vezi tuženikovog pravnog interesa za podnošenje predmetne tužbe, potrebno je reći da iako je tužitelj sklopio Dodatak ugovora o kreditu isti nije izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne te radi ostvarenja prava koja ima (tako i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019.).

10. Suprotno tuženikovim navodima tijekom postupka, pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., kojom je utvrđena ništetnost i nepoštenost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi, obvezuje stranke u ovom postupku.

10.1. Naime, u konkretnom slučaju sud je vezan utvrđenjima iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12 od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., a u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. te odlukom br. Revt-575/16 od 03.10.2017. kao i presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., a u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019., a kojima je, među ostalim, utvrđeno:

- da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima tuženika, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženice o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tuženica postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 dalje u tekstu ZZP/03.) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09. u nastavku: ZZP/07), kao i člancima 96. i 97. ZZP-a, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22. i 155/23., u nastavku: ZOO),

- da je tuženik u razdoblju 01. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženik postupio protivno odredbama tada važećeg ZZP/03, u razdoblju do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg ZZP/07 i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama ZOO-a.

11. Neosnovan je prigovor tuženika da pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., Visokog trgovačkog suda u Zagrebu broj PŽ-7129/13 i PŽ-6632/17 kojima je utvrđena ništetnost i nepoštenost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi, ne obvezuje stranke u ovom postupku jer da te eventualno ništetne odredbe više ne postoje budući da su sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu zamijenjene novim. Naime, konverzijom kredita nije prestao važiti osnovni Ugovor o kreditu kojeg su stranke sklopile, a tek utvrđenjem ništetnosti pojedinih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu za tužitelja kao potrošača nastaje subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa tuženiku do kojih je došlo temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora.

12. Odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1 ZZP/14, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106 st. 1. toga Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika kako je to propisano odredbom čl. 118. ZZP/14, a o čemu se radi u ovom konkretnom slučaju.

12.1. Naime, odredbom čl. 502. c ZPP-a propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz kolektivne tužbe (iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a) da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanje tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Pritom valja reći i da pojam naknade štete u smislu čl. 502.c ZPP-a treba tumačiti u smislu uklanjanja posljedica povrede, pa time i prava tražiti vraćanje onog što je stečeno zbog takve povrede, što potvrđuje i činjenica da je zakonodavac posljednjim izmjenama i dopunama ZPP-a ("Narodne novine" br. 70/19.) intervenirao u sadržaj članka 502.c na način da je sada i izričito propisano da se fizičke i pravne osobe mogu pozvati na pravno utvrđenje iz postupaka po kolektivnoj tužbi i u parnicama radi isplate. Dakle, pravna utvrđenja iz presude povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača mogu se primijeniti u svim parnicama koje potrošači individualno pokreću protiv trgovca radi ostvarenja svojih prava koja su im povrijeđena na način kako je to utvrđeno u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, dakle ne samo u postupcima naknade štete nego i u svim parnicama u kojima se zahtjev za isplatu temelji na utvrđenju ništetnosti pojedine

odredbe (tako i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015.).

12.2 Potrebno je reći da je teret dokazivanja činjenice da tužitelj nema svojstvo potrošača na tuženiku (Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojoj odluci poslovni broj Rev-18/2018-2 od 26.4.2020. jasno naveo kako je teret dokazivanja činjenice da tužiteljica nije potrošač upravo na banci, a ne na tužitelju).

12.3. Nadalje, s obzirom na nespornu činjenicu da je predmetnim ugovorom o kreditu između stranaka, koji je sklopljen u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava, i to odredbom članka 2. tog ugovora ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva u skladu s odlukom banke, dakle u skladu s jednostranom odlukom tužene, a upravo je takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, te ugovorena odredba kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te je i takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, prema utvrđenju ovog suda sukladno citiranim odredbama članka 138.a ZZP/07, članka 118. ZZP/14 i članka 502.c ZPP tim pravnim utvrđenjima vezan je u ovom postupku.

12.4. Isto tako, u postupku kolektivne zaštite povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača utvrđeno da su odredbe kojima je ugovorena promjena kamatne stope jednostranom odlukom banke, kao i odredba o valutnoj klauzuli, bile nejasne, nerazumljive i teško uočljive i da su uzrokovale neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, suprotno savjesnosti i poštenju.

13. Prema stavu Ustavnog suda Republike Hrvatske iz odluke broj U-III4372/2021 od 30. lipnja 2022., u postupcima koje potrošač pokrene individualnom tužbom protiv banke, tuženik ima pravo dokazivati da odredbe kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa odnosno valuta u CHF nisu nepoštene jer su stranke o njima pojedinačno pregovarale.

13.1. Odredbom članka 81. st.1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03. – dalje u tekstu: ZZP/03) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (st.2.). Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca (st 3.). Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (st.4.). Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao.

14. Sud je u dokaznom postupku saslušao tužitelja na predložene okolnosti, odnosno jesu li tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali, te je li tužitelj obaviješten i jesu li mu pojašnjene sporne odredbe ugovora o kreditu, odnosno odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, je li mu objašnjeno značenje istih.

15. Iz iskaza tužitelja proizlazi da mu im je kredit bio potreban radi kupnje nove kuće. Kada je došao u banku tražio je stambeni kredit, predstavljeno mu da se sada podižu krediti u CHF, oni su mu ponudili takav kredit. U banci su mu spomenuli da postoje kredit u drugim valutama, ali da ih nitko ne uzima, a i da mu možda plaća neće biti dovoljna za podizanje kredita u drugoj valuti. Ugovor o kreditu sastavila je banka, nisu mu objašnjavali šta znači valutna klauzula, a on nije u potpunosti razumio šta to znači. Znao je da se veže uz određenu valutu, ali mu nije rečeno i nije znao da mu rata kredita može rasti. Da je znao da mu rata kredita može rasti i da mu je to isto objašnjeno, do te mjere koliko mu je narasla, a narasla mu je za duplo odnosno troduplo, ne bi podigao takav kredit jer bi mu rata obuhvaćala možda i cijelu plaću. Prilikom pregovaranja rekli su mu da je CHF najstabilnija valuta već godinama. Ugovor o kreditu je pročitao, dali su mu ga na čitanje, ali ga nije u potpunosti razumio. Tražio je objašnjenja, ali mu je rečeno da je to takav kredit, bilo je po principu uzmi ili ostavi. Nije mogao pregovarati, takva mu mogućnost nije ponuđena. On je otplaćivao rate kredita. Kao što je rekao, sredstva kredita su bila namjena za kupnju kuće za stanovanje, u kojoj još uvijek stanuje. Kuću nije davao u zakup, najam a niti je u to vrijeme imao obrt niti pravnu osobu u svom vlasništvu. Kada je čuo da su se počeli sklapati dodaci ugovoru o kreditu, da su se počeli konvertirati krediti, otišao je u banku i isti konvertirao. Banka je sačinila izračun konverzije. Prije potpisivanja je pročitao ugovor o kreditu. Ništa mu nije bilo jasno jer nije te struke. Kao što je već rekao, nije mu bilo jasno, a oni su mu na upit da mu pojasne odgovorili da je CHF najstabilnija valuta.

15.1. Iskaz tužitelja sud je ocijenio vjerodostojnim jer je uvjerljiv, te tužitelj jasno i logično iskazivao o odlučnim činjenicama.

16. S obzirom na iskaz tužitelja, prema ocjeni ovoga suda tuženik nije dokazao da su ugovorne strane Ugovora o kreditu pojedinačno pregovarale o valuti kredita. Naime, iz iskaza tužitelja proizlazi da nije pregovarao s tuženikom u vezi spornih odredbi Ugovora o kreditu, te da mu djelatnik banke nije objašnjavao što znači valutna klauzula, niti se uvjerio je li razumio navedene odredbe. Pri tome treba reći da prema stavu ovoga suda sam izbor valute iz zahtjeva za kredit nikako ne predstavlja pojedinačno pregovaranje. Potrebno je još jednom naglasiti da teret dokazivanja na tuženiku da je potrošač odnosno tužitelj bio u predugovornoj fazi sklapanja ugovora obaviješten o rizicima fluktuacije tečaja švicarskog franka, kao i da su ugovorne strane pregovarale o valuti kredita.

16.1. Nadalje, iz iskaza tužitelja proizlazi da ima status potrošača jer je ugovor o kreditu sklopio radi kupnje kuće za stanovanje. Slijedom navedenog, a budući da tuženik, na kojem je kao kreditoru teret dokazivanja činjenice da tužitelj nema svojstvo potrošača i da se radi o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu, nije niti dokazao, a niti je učinio vjerojatnim da bi namjena kredita bila korištena u svrhe namijenjene zanimanju ili poslovnoj/poduzetničkoj djelatnosti tužitelja u smislu odredaba ZZP-a, pa je stoga

utvrđeno da je tužitelj bio potrošač (pravni stav zauzet u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 18/2018 od 26 svibnja 2020.).

17. Dakle, slijedom svega navedenoga, iz izvedenih dokaza ne proizlazi da je tuženik informirao tužitelja o specifičnim rizicima koje nosi valuta CHF, a to su rizik "valute utočišta" (siguran za tuženika kao ulagača, jer nema rizika bitnog smanjenja njegove vrijednosti, a rizičan je za potrošača, jer postoji mogućnost povećanja njegove vrijednosti), kao i rizik zbog činjenice da HNB ne provodi politiku stabilnog tečaja kune prema valuti CHF, dok provodi politiku stabilnog tečaja kune prema valuti EUR.

17.1. Stoga, a budući da je Ugovor o kreditu sklopljen 11. travnja 2004. dakle u razdoblju obuhvaćenom naprijed navedenim presudama s ugovorenom valutom uz koju je vezana glavnica CHF i ugovorenom redovnom kamatnom stopom promjenjivom u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama tuženika, to se tužitelj na spomenute odluke i pozvao, a tuženik, s druge strane, nije iznosio, pa time ni dokazivao, nikakve posebne okolnosti, mimo onih iznijetih u kolektivnom sporu, a iz kojih bi se moglo zaključiti da zbog tih specifičnih okolnosti na predmetni Ugovor o kreditu nisu primjenjive naprijed navedene odluke (tako VSRH u Rev 18/2018-2 od 26.5.2020.).

18. Test poštenosti tih ugovornih odredaba proveden je već u kolektivnom sporu u kojemu je pravomoćno utvrđen nedostatak transparentnosti uslijed čega potrošači, korisnici kredita, nisu mogli procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi te odredbe imale za njihove financijske obveze, što znači da tuženik, kao profesionalac i banka, nije dala tužitelju, kao korisniku kredita, sve potrebne informacije, uzimajući u obzir narav predmeta ugovora i okolnost da sporne odredbe Ugovora o kreditu nisu bile ni jasne ni lako razumljive, što je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja kao potrošača, pa se radi o ništetnim odredbama (čl. 81. do 88. ZZP/03).

18.1. Budući da se nije pojedinačno pregovaralo odnosno da je odredba čl.7. Ugovora o kreditu bila unaprijed formulirana od strane tuženika i da tužitelj nije imao utjecaja na njezin sadržaj, uzrokovalo je znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja potrošača, pa je stoga ovaj sud utvrdio da je odredba čl. 7. ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita „u kunsjoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja“ sukladno čl. 81. st. 1. ZZP-a nepoštena, te sukladno čl. čl. 87. st. 1. ZZP-a ništetna. Slijedom navedenoga, odlučeno je kao pod toč. I. izreke presude.

19. Radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva, sud je proveo financijsko vještačenje po sudskom vještaku Matiji Balogu, dipl. ing. oecc. iz kojeg proizlazi:

- da je tužitelj tijekom otplate kredita radi ugovorene valutne klauzule, platio više radi povećanja važećeg tečaja na dan dospijeća pojedinog anuiteta, u odnosu na vrijednost tečaja na dan isplate kredita ukupno 10.248,56 EUR-a,
- da je zatezna kamata na preplaćene iznose iznosi ukupno 3.287,12 EUR-a do 30. rujna 2015.,
- da razlika nedospjele glavnice iznosi 4.170,53 EUR-a,

- da je u konverziji je utvrđena pretplata u iznosu od 3.587,24 EUR-a,
- da je konverzija provedena sukladno ZID ZPK,
- uračunavanjem tužiteljeve tražbine s preplatom priznatom u konverziji a sukladno čl. 172. Zakona o obveznim odnosima, i to imajući na umu izračunatu zatezne kamate u ukupnom iznosu od 3.287,12 EUR-a. Ukoliko se namirenje tužiteljeve tražbine preplatom priznatom u konverziji izvrši uračunavanjem sukladno čl. 172. Zakona o obveznim odnosima, izračunata preplata temeljem promjena tečaja CHF u ukupnom iznosu od 10.248,56 EUR-a (Tablica 2 kolona 8) nije namirena u cijelosti, već u iznosu od 300,12 EUR-a, te je na dan provedene konverzije 30. rujna 2015. preostao dug prema tužitelju temeljem tečajne razlike, u ukupnom iznosu od 9.948,44 EUR-a.

19.1. Iz očitovanja vještaka (list spisa 216) proizlazi da je tuženik podneskom od 24. veljače 2026. iznio primjedbe i prigovore na nalaz i mišljenje vještaka, na koje se vještak očitova navodeći da je financijsko – knjigovodstveno vještačenje izrađeno po uputama suda sukladno rješenjem definiranom zadatku, kao i da su prigovori navedeni u podnesku tuženika pravne prirode, te se na iste vještak ne može očitovati. Stoga je u cijelosti ostao kod svog nalaza i mišljenja od 30. siječnja 2026. Iz iskaza vještaka na ročištu za glavnu raspravu proizlazi da ostaje kod svog Nalaza i mišljenja u cijelosti, kojega je izradio na temelju dokumentacije koja se nalazi u spisu te dodatne dokumentacije koja mu je naknadno dostavljena i koja se nalazi uz Nalaz i mišljenje. U vezi prigovora tuženika na Nalaz i mišljenje naveo je da se već o tome očitovao i da su navedeni prigovori pravne prirode.

19.2. Nalaz i mišljenje vještaka sud je ocijenio vjerodostojnim jer je sačinjen u skladu s pravilima struke, detaljan je i jasan, bez proturječnosti, a stranke nisu imale primjedbe na matematički izračun.

20. Nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, tužitelj je uredio tužbeni zahtjev podneskom od 13. ožujka 2026. Kao što je već prethodno navedeno, a s obzirom na tužbene zahtjeve koji su konačno specificirani 13. ožujka 2026., ovaj sud je na ročištu održanom 28. kolovoza 2026. obavijestio stranke da je nakon uređenja tužbenog zahtjeva donesena odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., te je upitao tužitelja ostaje li i dalje kod postavljenog tužbenog zahtjeva a isti je naveo da i dalje ostaje kod tužbenog zahtjeva od 13. ožujka 2026.

21. U odnosu na kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva tužitelja potrebno je reći da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. odgovarajući na pitanje koje je sporno i u ovom postupku, zauzeo pravo shvaćanje koje glasi: "Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

21.1. Imajući na umu sve navedeno, a osobito polazeći od pravnog shvaćanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetog u naprijed citiranoj odluci broj Rev 457/2025-21 od 27. svibnja 2026., i prema stavu ovoga suda, tužitelj nema pravo na isplatu preplaćenih anuiteta s osnove (promjenjive kamatne stope) i valutne klauzule, odnosno nema pravo na isplatu utuženog iznosa od 9.948,44 EUR-a sa zateznim kamatama tekućim od 1. listopada 2015. do isplate, a koji iznos je tužitelj potraživao s osnove pretlate učinjene na temelju nišetne odredbe o valutnoj klauzuli. Naime, ZID ZPK/15 je u člancima 19.d i 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila sklapanju Aneksa, pa je tužitelji kao potrošač bio u prilici još prije sklapanja proučiti njegove odredbe i odlučiti hoće li pristati na konverziju. Sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 stranke su iznova uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, čime je prestala obveza tuženika na povrat više plaćenih iznosa anuiteta, jer primjena ZID ZPK/15 derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama nišetnosti, kao i pravo na zatezne kamate koje na preplaćene iznose anuiteta teku nakon konverzije, tj. od 1. listopada 2015. do isplate. Dakle, iako je svrha donošenja ZID ZPK/15 konverzija, tako izvršena konverzija prema odredbama ZIDZPK je imala za posljedicu prestanak obveze tuženika kao kreditora (trgovca) prema tužitelju kao korisniku kredita (potrošaču) na postupanje prema nišetnoj ugovornoj odredbi o načinu promjene ugovorne kamatne stope i valutnoj klauzuli iz konvertiranog (izvornog) kredita, jer su te odredbe zamijenjene novim odredbama koje nemaju obilježja nepoštenosti, a time posljedično niti nišetnosti, pa potrošač sklapanjem takvog dodatka sukladno ZID ZPK/15 nema pravo na isplate radi nišetnosti predmetnih ugovornih odredbi, kako na ime pretplaćenih iznosa zbog nišetne odredbe o valutnoj klauzuli, tako niti na ime razlike pretplaćene glavnice.

21.2. Nasuprot tome, tužitelj bi imao pravo na isplatu zateznih kamata koje na preplaćene iznose anuiteta s osnove nišetne odredbe o valutnoj klauzuli teku od plaćanja anuiteta do dana konverzije 30. rujna 2015. koje je vještak izračunao u iznosu 3.287,12 EUR-a. Ovo stoga što je tijekom postupka utvrđeno da je predmetna konverzija provedena sukladno odredbama ZIDZPK/15 i što je utvrđeno da je tuženik sastavljač osnovnog Ugovora o kreditu koji sadržava nepoštene i nišetne odredbe o valutnoj klauzuli i jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi temeljem kojih je tužitelj preplatio anuitete kredita. Iz svega toga nadalje proizlazi da je tuženik nepošten stjecatelj zbog čega bi u smislu članka 1115. ZOO-a morao platiti i zatezne kamate tekuće od dana stjecanja, po stopi propisanoj člankom 29. stavkom 2. ZOO-a što konkretno znači od dana plaćanja svakog anuiteta do dana konverzije, a kako je to vještak izračunao u nalazu i mišljenju. Budući da sukladno pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetog u odluci broj Rev457/2025-21 od 27. svibnja 2026., potrošači imaju pravo na zatezne kamate u punom iznosu, bez uračunavanja preplate priznate u konverziji, tužitelju bi pripale zatezne kamate dosuđene u punom iznosu. Međutim, tužitelj takav tužbeni zahtjev nije postavio. Naime, tužitelj je na ročištu održanom 28. kolovoza 2026. naveo da tužbenim zahtjevom i to kondemnatornim tužbenim zahtjevom zahtjeva isplatu razlike valutne klauzule u iznosu od 9.488,94 EUR-a sa zateznim kamatama te razliku preplaćene glavnice kredita za iznos od 4.170,53 EUR-a, te je naveo da je zatezne kamate na pretplaćene iznose prebio sa utvrđenom pretplatom. Nakon što je sud na istom tom ročištu stranke upoznao s pravnim shvaćanjem sadržanim u odluci Vrhovnog suda

Republike Hrvatske broj Rev457/2025-21 od 27. svibnja 2026., tužitelj je naveo da i dalje ostaje kod tužbenog zahtjeva.

21.3. Slijedom svega navedenoga, odlučeno je kao pod toč. II. izreke presude.

22. Budući da je tužbeni zahtjev u toč. II. izreke presude odbijen kao neosnovan, ovaj sud nije odlučivao o prigovoru zastare na zahtjev za isplatu utuženih iznosa.

23. O troškovima postupka sud je odlučio temeljem čl. 154. st. 4. ZPP-a, na način da svaka stranka snosi svoje troškove imajući u vidu djelomični uspjeh stranaka u postupku. Naime, tužitelj je uspio u sporu sa deklaratornim zahtjevom dok sa kondemnatornim zahtjevom nije uspio u sporu, pa je uspjeh stranaka u sporu jednak, te je odlučeno kao pod toč. III. izreke presude, odnosno da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Osijek, 6. listopada 2026.

Sutkinja
Helena Topić Vuković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se predaje putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DOSTAVITI:

1. Pun. tužitelja
2. Pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088e-39800**

Kontrolni broj: **05853-ecd7b-2a4ad**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.